הם נפרדו לפני שנולדה הילדה. הוא הבטיח בהסכם את זכותו לראות את הילדה שתיוולד. אולם קיבוץ שדות־ים, שבו גרות האם והילדה, מונע זאת ממנו

במארס 1986, אחרי שבישרה אינה לצבי את שהחליטה, נחתם ביניהם הסכם. הוא לא בא לפצות את צבי על התמוטטות חלומו המישפחתי, אלא לאשר את זכויותיו כאב:

„מאחר וידוע לשנינו, ושנינו מצהירים בזאת, כי העובר העתיד להיוולד יבוא לעולם כתוצאה מרצון שנינו, ואני מצהירה בזאת כי צבי שווייצר הוא אבי־העובר היחידי, אני נותנת לו זכות־אבהות בזמן הלידה, וכן עלי להודיע לו מיד על הולדת התינוק. כן אני נותנת לשווייצר את האפשרות לבקר לפי הנראה הקבוע, שלוש פעמים בשבוע, ובכל שבת שניה."

כך הפך העובר, פרי של אהבה ממושכת, בסיס להסכם עוד לפני שנולד. צבי המשיך לחכות בקוצר־רוח לתינוק, שעליו חלם במשך שנים, גם אחרי שאינה הפסיקה לרצות במערכת־היחסים שהיתה ביניהם.

ב־6 באוגוסט נולדה ניבה, בתם הראשונה של הוריה, ילדה יפהפיה.

לפני הלידה התקשרה אינה עם צבי, שהיה באירופה, וביקשה ממנו לבוא ללידה. עד היום הוא זוכר את מראה התינוקת, כאשר נשמה את מנת־האוויר הראשונה שלה בעולם שמחוץ לרחם.

מיד עם לידת הבת חזרה אינה אל קיבוץ שדות־ים. אמה של אינה הסבירה לצבי כי אין הוא רצוי בחייהם וכי הקיבוץ יגדל את הילדה בצורה הטובה ביותר. אך צבי, שקיווה עדיין לחיי־משפחה מאושרים, עבר לגור בקיבוץ.

נסיונותיו לשקם את מערכת־היחסים שהיתה ביניהם נכשלו. בכל זאת היסס לעזוב. הוא ניסה להבין מדוע הפך בלתי־רצוי. לדבריו אינו מבין זאת עד היום.

„שבת הפכה לגיהינום"

צבי שווייצר לא קיבל על עצמו את התפקיד של „פר־ההרבעה", כפי שהתבטא, לדבריו, מזכיר־המשק באחת משיחותיהם. הוא רוצה לממש את אבהותו, על־פי ההסכם שקבע את תדירות ביקוריו.

לפני זמן־מה נאסר עליו להיכנס לשטח שדות־ים. כבר בביקוריו הראשונים בקיבוץ נוכח לדעת שאינו אורח אהוד. בהתחלה קיוו במשק שצבי לא יתמיד בביקוריו, ושיימאס לו להגיע שלוש פעמים בשבוע. אך הוא התמיד.

לפני שלושה שבועות כתב מזכיר־המשק, שימשון בובר, מיכתב למישטרת־חדרה: „...היו בזמנו יחסים עם אינה, שנפסקו לחלוטין בחודשי־הריונה הראשונים. עם זאת הסכימה אינה שצבי יוכר כאב בעודה בהריון. לפיכך נקראת הילדה ניבה עופרה שווייצר.

„היחסים ביניהם נפסקו מזה זמן רב.

„בין השניים נחתם בזמנו הסכם, שבא להסדיר ביקורי צבי שווייצר אצל בתו (כיום בת שנה וחודשיים).

„צבי איננו עומד בהסכם. הוא בא ללא תיאום מראש, ולא בשעות מקובלות. במשך כל ביקוריו אלה הפך למיטרד לקיבוץ כולו, בצעקותיו, באיומיו ובקללות שאינו חוסך מפיו.

„הדברים הגיעו לשיא אמש, כאשר שוב בא ללא תיאום, והפך כאן את השבת לגיהינום.

„הננו פונים אליכם בתלונה על הסגת־גבול, הטרדות של זיווה סלע ואינה סלע, במרכז איומים וקללות. נורה לכם אם תסייעו לנו לשמור על אורחות־חיינו. הננו עומדים על־כך שייאסר על צבי שווייצר להיכנס לתחום הקיבוץ, עד להסדר חדש."

נאמן לתפקידו כאב

לדיברי שווייצר, היה מיכתב זה צריך להיכתב כך: „אהלן זקי (מפקד תחנת־המישטרה), עשה לי טובה, בחייך. אין לי כוח להתעסק בבעיות שבין אינה סלע לצבי שווייצר, תאמין לי. אבל מה לעשות, אני מזכיר־המשק וחייב להגן על בני־חסותי. צבי עושה לאינה בעיות, כך היא מספרת לי, והיא כבר לא יכולה לסבול אותו.

„איזה בעיות? אני יודע, הוא מתחצף, מקלל, מאיים ומה־לא. אתה יודע, הסיפור הידוע של אהבה ושינאה. כפי שסוכם ביניהם, היה צבי מגיע בשעה 4 אחרי־הצהריים לקחת את בתו מבית־הילדים, והולך איתה אל חדרה של אינה, שאמור היה להיות שלהם בזמן ביקוריו. אך אינה נשארה בחדרה וגרמה לו להרגיש שאינו שייך למיסגרת חייה וחיי הילדה.

שווייצר מודה: „הגבתי בגסות וכך עד שהם יפתרו את הבעיה ביניהם, אסרתי עליו את הכניסה לקיבוץ. אם יקראו לניידת על הסגת־גבול, רציתי שתדע במה מדובר! בחיי שאני מודה לך, ממש עזרת לי."

לדבריו, נהג שווייצר כשורה. הוא היה מבקר את בתו בשדות־ים, ומעולם לא הרגיש כי עליו להתנצל או לבקש גמילת־חסדים על שניבה היא בתו.

אחרי שהוכיח שהוא נאמן לתפקידו כאב, החלה אינה סובלת מביקוריו יותר ויותר. ככל שהעמיק הקשר בין ניבה לצבי, גדלה סלידתה של אינה ממנו.

עם כאשר היא התחילה לבנות קיר, שמטרתו היתה להפריד ביני לבין ב־תי."

כיום על צבי להמתין להופעתו בבית־מישפט. עד אז, אסור לו לראות את בתו.

אומר שימשון בובר, מזכיר־המשק: „שווייצר מאיים עליי, למרות שהייתי מוכן לעשות מחווה של רצון טוב, ולנסות להגיע איתו להסכם חדש.

„זה עניין פרטי בינו לבין אינה. עד שיפתרו את הבעיה שלהם, אסור לו להיכנס אל שטח הקיבוץ."

בובר כתב לשווייצר כי אי־ציות מצידו יגרום לכך שהפרשה תועבר למישטרת־חדרה. ואכן, כך היה. לפני שבוע וחצי נעצר צבי שווייצר על „הסגת־גבול", כשבא לבקר את ניבה.

דליה פלג, העובדת הסוציאלית: „אני מצטערת, אך אין זה ענייני. תפנו אל שימשון בובר." ואחרי פנייה נוספת: „תשמעו, אני מאוד עסוקה. מה אתם חושבים שאין לי די מה לעשות? אני כל־כך עמוסה בדברים אחרים, שאני לא יודעת מאיפה להתחיל! אולי יעניין אתכם לדעת שצבי מצלצל לקיבוץ מדי שעה ושואל איפה דליה הזבל!"

אינה סלע: „אני לא רוצה לתת לו לראות את הילדה. הוא אולי נשמע טוב, אבל אני יודעת בדיוק מיהו... הוא בא לפה ומשמיץ אותי. אני לא יכולה לסבול זאת עוד."

מיכל בן־חורין ■

צילם: ציון צפריר

אב שוויצר עם בתו ניבה בעת הביקור בקיבוץ
„הוא בא ללא תיאום מראש ולא בשעות המקובלות..."

שוויצר מובל לניידת בקיבוץ (באמצע: האם אינה)
„אני נותנת לו זכות אבהות... ואת האפשרות לבקרו"

אינה סלע
„לא רוצה לתת לו לבקרו"